

„Det forenede Dampskibsselskab“, før vi endelig faa Sikkerhed for, at de paagældende Skibe ere saaledes indrettede, at de ere egnede til at transportere vort Kød til England, og at Manglerne ved Modtagelsen i England ere afhjulpne, saa at Forholdene derovre ere, som de bør være. Det er uforsvarligt, hvis vi skulle til at sende Kød til England, at vi skulle være nødte til at kaste Kødet ned i Skibet mellem alt muligt Skrammel saaledes, som jeg har set ovre i Esbjerg. Paa den Maade er det umuligt at sende Kød til England. Saa længe Forholdene ere, som de ere, kan man lige saa gerne afholde sig derfra. Endelig vil jeg sige, at ogsaa Jærnbaneforholdene her i Landet maa sandelig ordnes, det er paa-trængende nødvendigt alle Vegne; der er for lidt Plads. Men hvor se vi, at der hos Ministeren og Jærnbanevæsenet er Frem-syn? Der hører dog ikke meget Frem-syn til at se, at det snart vil løbe helt sammen over os. Vi trænge til Dobbeltspor gennem Fyn og Østjylland helt op til Aalborg. Hvis Tilstanden skal blive nogenlunde taalelig, er det nødvendigt at begynde i Tide at hjælpe paa de nuværende Forhold. Enten maa vi have en Længdebane gennem Jylland, som kan tage noget af Trafikken fra de nordjyske Byer, eller ogsaa maa der træffes andre Foranstaltninger, og endelig maa vi have noget af den Færdsel, der gaar over Fyn, en lidt anden Vej. Det vilde være rigtigt, at Routen Kallundborg—Aarhus blev udvidet saaledes, at der blev to Gange Fart daglig med større Skibe. Det vilde sikkert tage noget af Trafikken, der ellers gaar over Fyn. Der bliver heller ikke andet for, end at Strækningen Aarhus—Langaa maa forbedres betydelig. Det er muligt, at man endnu ikke behøver at skride til Dobbeltspor der, men sikkert er det nødvendigt, at Stationerne blive meget forbedrede. Saaledes som Forholdene ere nu, er der ligefrem Nødstilstand, det er en Skandale for Jærnbanevæsenet. Jeg ser nok, der er Forslag paa Jærnbanernes Budget om, at nogle Stationer skulle bygges, og nogle skulle udvides, der skal gives Bevillinger til Stationer her og der, og hvis disse Bevillinger ikke bruges til det, hvortil de staa opførte, maa de overføres til andre Formaal. Men det er ikke nær tilstrækkeligt. Jeg gad nok vide, hvorledes den højtærede Minister tænker sig det hele ordnet. Vi kunne nu i Aarhus se, at der staa ikke en, men to, tre, fire Vogne læsede med Varer, fordi de ikke have kunnet føres videre, vi kunne se Statens Jærnbanevogne staa nede paa Aarhus Jærn-

banegaard og fylde op og samtidig mangle vi Jærnbanevogne, fordi der staa saa mange Vogne fyldte med Korn og Foderstoffer. Det er ganske forbavsende, at Jærnbanevæsenet ikke har set, at der bør gøres noget der og det snart. Forholdene ere saaledes, at det ikke kan blive ved at gaa paa den Maade. Vi have en stor Dampmølle derovre, som i Reglen bruger 16 Vogne pr. Dag, og naar den en Gang imellem tager en Skibsladning Korn hjem, har den Brug for 50 Vogne, men de kunne ikke ekspederes, ikke en Gang paa 8 Dage. Komme vi med vore store Bestillinger fra det nørrejydske Andelsselskab, som ligger i Aarhus, naar vi faa et Skib ind, der har sejlet op gennem Middelhavet og har saadan noget som 50,000 Tønder om Bord, skulle vi helst have Vognene ud i en Fart, naar Ladningen skal losses, men der er ikke Plads. Det er Forhold, der ikke kunne blive ved at gaa, vi køre helt fast. Jeg haaber, at de Herrer ville faa noget mere Frem-syn. Det første, der maa gøres, er, at vi maa have tilstrækkelige Bevillinger til, at der kan blive saa mange Sporskifter, at Vognene kunne sættes af, og maaske bør ogsaa selve Stationerne udvides, fordi Trafikken er saa stærkt forøget. Jeg haaber derfor, at vi faa den Sag til nærmere Behandling og Undersøgelse, og særlig vil jeg selvfølgelig anmode Finansudvalget om ogsaa at støtte Sagen, naar vi komme længere frem.

Der er ogsaa enkelte andre Ting, som jeg gerne vilde slaa til Lyd for. Jeg skal indrømme, at med Hensyn til Hedernes og Mosernes Forbedring ere vi gaaede godt frem. Der har egentlig ikke fra nogen Side manglet Understøttelser, men ogsaa paa dette Punkt maa der være Frem-syn. Vi bør kunne se, at ikke en Gang Hedeselskabet magter tilstrækkelig at udnytte Tingene, som de skulde udnyttes. Skulle vi have vore Højmoser og Kærstrækninger gjorde frugtbare — og det er jo noget, der er af uhyre stor nationaløkonomisk Værdi — bør man gaa over til, enten at give rentefri Laan eller Tilskud eller Præmier eller noget lignende til de Folk, der have taget fat paa at dyrke deres Moser og Kærstrækninger. Jeg tror, at navnlig rentefri Laan vilde være en af de Ting, der kunde bidrage meget til en heldig Løsning af dette Spørgsmaal. — Jeg kunde have Lyst til at gøre en ganske kort Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister. Jeg finder det mærkeligt, at han har opført paa § 18 II. B. 12 en Bevilling til Frisen-vold Laksegaard paa 2,000 Kr. Staten har